

השמחה שלה

בפעם האחרונה שראיתי אותה חשבתי שהיא דבר מובן מאליו. חשבתי שאפגוש בה לעיתים תכופות יותר, אבל עברו הרבה ימים מאז הפעם האחרונה שראיתי אותה, והבנתי כמה שהיא חסרה.

לא יכול להיות שהיא נעלמה ככה פתאום בלי להשאיר איזה פתק, בלי לשלוח הודעה: "יצאתי, תיכף אשוב." יום אחד היא פשוט נעלמה, בלי שום התראה... נעלמה כמו הרוח, ומה שנשאר הוא הזיכרון המתוק של התחושה שלנו כשהייתה פה איתנו. השמחה שלה, הבנתי רק עכשיו, הייתה חשובה, חשובה מאוד. כשהייתה איתנו הכול נראה אחרת. כשהייתה איתנו נראה הנוף מחדר השינה יפה ופסטורלי. השמש שמלטפת את צמרות העצים נתנה תחושה של תקווה שהכול יהיה בסדר. כשהיא הייתה איתנו הרגשנו שהכול יכול לקרות ולעולם יש עוד הרבה מתנות לחלק לנו. היה באוויר ריח טוב של פריחת הדורים, האביב הגיע ועמו תחושה שהעולם נעים ונקי. ועכשיו, כשהיא לא כאן, יש איזו שכבת תוגה דקה שמכסה את החיים, כמו זכוכית שקופה בלתי נראית.

החלטתי לעשות מעשה. אני חייב לצאת ולחפש אותה! הדפסתי שלטים ותליתי על לוחות המודעות ועל העצים שבשכונה, אולי במקרה עובר אורח ראה את השמחה שלה ויתקשר לדווח. מישהו בטוח שם לב שהשמחה שלה מסתובבת לה ככה ברחוב. שאלתי את מיקי במכולת, אבל הוא לא ראה אותה בכלל בשבועות האחרונים. הוא הציע לי לתלות שלט על דלת המכולת, אולי במקרה מישהו ראה אותה ויצלצל. בדקתי בסניף הדואר שבמרכז המסחרי, אבל גם שם לא ראו ולא שמעו דבר. חלפו כמה ימים שבהם רק חיכיתי לאיזשהו סימן או קצה חוט, וכששום דבר לא הגיע פניתי לתחנת המשטרה המקומית.

"שלום, אני רוצה לדווח על נעדרת", אמרתי לשוטרת בדלפק.
"שם, תעודת זהות ותמונה בבקשה, תמלא פה בטופס את הפרטים", אמרה השוטרת והגישה לי את הניירת.
"אין לה שם ולא תעודת זהות, וגם אין לי תמונה שלה. אני יכול לנסות לצייר אותה, אבל זה בטח יצא לא כל כך ברור. היא פשוט השמחה שלה. אני חייב שתעזרו לי למצוא אותה. זה ממש מדאיג, מקרה חירום אמיתי. היא נעדרת כבר יותר מדי זמן."
"אדוני, תן לי בבקשה פרטים מדויקים ותמונה, אחרת אין לי מה לעשות עם התלונה שלך", ענתה השוטרת ואפילו לא הסתכלה לכיווני כשדיברה.

יצאתי אל הרחוב אובד עצות. מתוך ייאוש שאלתי עוברים ושבים אם במקרה הם ראו את השמחה שלה. כולם השיבו בשלילה בתנועות ראש וידיים. אחרי שעה של תשאולים אקראיים ברחוב הראשי, איש מבוגר יחסית שפניתי אליו אמר שהוא בטוח שראה אותה מרחפת פה ברחוב לפני כמה שעות, ולדעתו היא ירדה לכיוון הים.

הודיתי לו ולקחתי את האופניים בהתלהבות, מדווש מהר ככל יכולתי מערבה. אולי האיש צדק והשמחה שלה שם, בים. כשהגעתי אל החוף הייתה שעת בין ערביים והעננים התחילו להתערבב עם השמש. ברקיע נמרחו גוונים של סגול וכתום, ושם, כמו מתוך ציור על רקע הצבעים הזוהרים, ראיתי אותה עומדת מרחוק ומביטה אל האופק, לעבר הים הכחול.

"עצרי בבקשה!" קראתי ורצתי אליה. "אל תלכי!" זעקתי, אבל ברגע שהסתובבה וראתה אותי, היא נעלמה. "אני חייב שתחזרי!" צעקתי לאוויר. "אני יודע שאת שומעת אותי! אני מצטער שלא הערכתי אותך מספיק. אני מבין עד כמה את חשובה! בלעדייך היא לא אותו הדבר, אנחנו לא אותו דבר... אני מתחנן שתחזרי... בבקשה", אמרתי בקול שבור.

אבל היא לא ענתה. דממה דקה שררה באוויר. רק רחש הגלים המכים בחוף נשמע. הרמתי את האופניים שלי מהחול והתחלתי לנסוע חזרה הביתה. כשהגעתי למרפסת הכניסה הוצאתי את המפתחות. פתאום, עוד מפתח הדלת, שמעתי מתוך הבית קול מופך, צחוק אמיתי, מתגלגל. בהתרגשות סובבתי את המפתח בחור המנעול וראיתי אותן שם יחד

היא והשמחה שלה, יושבות ומחייכות.
סוף סוף היא חזרה הביתה.